DZIENNIK URZĘDOWY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i TURYSTYKI

Warszawa, dnia 31 grudnia 1962 r. Nr 12 Poz. 56—60

TREŚĆ:

56.

UCHWAŁA nr 2
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

w składzie Podkomitetu Turystyki z dnia 9.XI.1962 r. w sprawie podniesienia społeczno-wychowawczej roli turystyki.

Turystyka ze względu na jej treść, określoną przez krajoznawstwo, na jej wartości rekreacyjne — jest przedmiotem powszechnej potrzeby społecznej.

Związki zachodzące między turystyką a innymi dziedzinami życia społecznego i gospodarki narodowej, jej społeczne znaczenie — czynią ją przedmiotem zainteresowania państwa.

Z pośród różnych funkcji spełnianych przez turystykę funkcją wiodącą, bo wyznaczającą polityczno-ideowy, poznawczy kierunek ruchu turystycznego, jest społeczno-wychowawcza rola turystyki.

Społeczno-wychowawcza rola turystyki urasta do znaczenia jednego z poważnych problemów społecznych współczesności ze względu na powszechny charakter turystyki i jej dynamikę rozwojową.

Określenie społeczno-wychowawczej roli turystyki, szczegółowa analiza elementów składowych tej roli, ustalenie instrumentów jej dalszego pogłębiania jest istotnym czynnikiem oddziaływania politycznego na społeczeństwo, jak również posiada doniosłe znaczenie dla ruchu turystycznego, organów administracji państwowej, organizacji i instytucji turystycznych.

I. CZYNNIKI WYZNACZAJĄCE ROLE TURYSTYKI JAKO ELEMENTU WYCHOWANIA SPOŁECZNEGO

1. Turystyka, głównie w swej formie wycieczkowo-krajoznawczej, odgrywa poważną rolę w dziedzinie podnoszenia intelektualnego i kulturalnego poziomu społeczeństwa. W szczególności poprzez wycieczki w poglądowy sposób pogłębia znajomość własnego kraju i krajów obcych (krajobrazu, miast, ludzi, gospodarki, przyrody, historii). Najdonioślejszą rolę odgrywają tutaj wycieczki dla młodzieży szkolnej oraz dla środowisk społecznych, kulturalnie mniej zaawansowanych jak akcja wycieczek

chłopskich zwiedzających stolicę i inne centra gospodarcze i kulturalne kraju, wycieczki do teatru itp.

2. Ruch turystyczny, kierując się do jakiejś miejscowości lub tylko przez nią przepływając, powoduje gospodarczą, a także kulturalną aktywizację terenu recepcyjnego. Wymogi przyjęcia turystów powodują akcje porządkujące zarówno w poszczególnych gospodarstwach domowych jak i całych osiedlach. Następuje przeniesienie wzorów kultury dnia codziennego (ubiór, słownictwo, książki, czasopisma, wyposażenie i sprzęt) z wielkich ośrodków.

3. Turystyka jest doniosłym czynnikiem integracji społecznej ludności różnych regionów Polski, przeciwdziałającym tradycjom partykularyzmu i lokalnego szowinizmu. Ta funkcja turystyki ma szczególne znaczenie w procesie niwelacji różnic i pozostałości uprzedzeń rodzimej ludności ziem zachodnich i północnych, która nieraz dzięki turystyczno-krajoznawczym wycieczkom ma poraz pierwszy możność zetknąć się z centrami kultury narodowej (Warszawa, Kraków, Poznań).

4. Turystyka jest czynnikiem niwelującym różnice środowiskowe i współdziałającym w procesie tworzenia moralno-politycznej jedności społeczeństwa. Szczególne znaczenie posiadają nawiązywane poprzez turystykę kontakty między miastem i wsią, przeciwdziałające m. in. utrzymywaniu się kompleksu „wsi zabitej deskami".

5. Turystyka jest czynnikiem pogłębiającym patriotyzm, uznanie dla sił napędowych współczesnego rozwoju kraju, a przez poznanie obcych krajów także politycznie wychowującym w duchu internacjonalizmu. Poznanie piękna naszego kraju budzić musi istotne odczucie emocjonalne: poznanie wielkich budowli socjalizmu, odbudowy i przebudowy miast wywołuje uczucie zdrowej dumy i nawet bez uświadomienia sobie tego — uznanie dla siły napędowej wielkich przemian dziejących się w Polsce — Partii.
Wartość propagandowo-ideowa dobrze sprogramowanej i przeprowadzonej wycieczki krajoznawczej ma nieporównywalnie większe znaczenie niż dziesiątki artykułów, audycji, a nawet filmu.

6. Turystyka kwalifikowana we wszystkich swoich dyscyplinach wymaga solidarności, hartu i wytrzymałości. Wykazując wiele analogii do pozytywnej roli sportu pogłębia je jeszcze, stanowiąc idealną metodę fizycznego i moralnego wychowania młodzieży.
Obozowanie, marsze i raidy, wszelkiego rodzaju popisy sprawnościowe (marsze na orientacje, raidy obserwowane) są doskonałą formą pośredniego przysposobienia młodzieży do obrotu kraju.

7. Turystyka jest dziedziną bogatej w treść pracy społecznej. Struktura organizacyjna turystyki w Polsce zapewnia doniosłą rolę w jednaniu poszczególnych osób do uprawiania turystyki organizacjom społecznym. Szczególną rolę odgrywa tutaj Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze.
Poza PTTK turystyka jako dziedzina pracy społecznej występuje w LZS, ZMS, ZHP, PTSM, ZMW, PZMot oraz w kilku związkach sportowych (jak PZKol., PZKaj.), tworzących coraz częściej sekcje turystyczne.

8. Rolę turystyki jako czynnika wychowawczo-społecznego i politycznego podkreśla dodatkowo fakt, że imprezy turystyczne o charakterze zagranicznym są formą reprezentowania Polski na zewnątrz:
a) recepcja turystów zagranicznych w kraju kształtuje w świecie opinię o Polsce.
W pryncypialnej kontrowersji ideologicznej ze światem kapitalistycznym znaczenie „turystycznej wizji lokalnej naszej rzeczywistości ma wagę decydującego argumentu w przeciwstawianiu się kampanii zimnowojennych kłamstw.
b) każdy wyjazd obywatela polskiego za granicę zawiera w sobie element reprezentacji naszego kraju wobec obcych i sam przez się jest czynnikiem społecznego, obywatelskiego wychowania, zadaje kłam tezom o żelaznej kurtynie. Zachowanie się za granicą jest doniosłym sprawdzianem rzeczywistej postawy moralno-politycznej każdego uczestnika wycieczki.
Możność porównania warunków naszego kraju z tym co się widzi za granicą poszerza horyzont, umożliwia przeprowadzenie konfrontacji, pogłębia poczucie związku z krajem i jego socjalistycznym budownictwem.
c) działalność akwizycyjno-reklamowa na rynkach zagranicznych powoduje nie tylko zwiększenie liczby turystów przyjeżdżających do Polski, lecz pogłębia zainteresowanie i znajomość spraw naszego kraju za granicą w ogóle. Sieć korespondentów „Orbisu" otrzymujących nasze materiały reklamowo-propagandowe uwielokratnia i urealnia w postaci oferty turystycznej wysiłki placówek dyplomatycznych i konsularnych w dziedzinie popularyzacji Polski za granicą.

9. Turystyka odgrywa istotną rolę w utrzymaniu więzi między krajem a zagraniczną Polonią. Wprawdzie rok 1961 przyniósł w stosunku do roku 1960 spadek w ilości wycieczek polonijnych (58 wycieczek w r. 1961 wobec 75 w roku 1960), jednak działalność Towarzystwa „Polonia" doprowadziła do zwiększenia udziału w wycieczkach do kraju emigracji wojennej i powojennej.

II. OCENA AKTUALNEGO STANU SPOŁECZNO-WYCHOWAWCZEGO ODDZIAŁYWANIA TURYSTYKI

1. Dla pogłębienia i poszerzenia pozytywnej, aktywnej roli turystyki w procesie wychowania społecznego dokonano już wiele. Ustalona została podstawowa linia pracy wychowawczej w turystyce, a zwłaszcza:
— sformułowano zasadę równych proporcji między propagandą przeszłości i współczesności w krajoznawstwie, podjęto szereg konkretnych kroków dla zapewnienia właściwego eksponowania współczesności, jak udostępnienie zakładów pracy do zwiedzania itp.,
— zapewniono świecki charakter turystyki,
— wydano szereg pozycji materiałów informacyjnych i propagandowych,
— ujęto w system państwowy kwalifikowanie przewodników i pilotów,
— podjęto prace nad opracowaniem tekstów przewodnickich.
Szkoleniem kadr turystycznych objęto przewodników, organizatorów wycieczek, działaczy turystycznych, pracowników hotelarskich. Zapoczątkowane zostało szkolenie fachowych kadr ekonomistów i organizatorów turystyki. Utworzony system organizacji turystyki zakłada prioritet działalności wychowawczej w organizacji turystyki. W ramach tego systemu szczególną rolę spełnia PTTK — społeczna organizacja miłośników turystyki.

2. Jest jednak pewne, że praca wychowawcza w turystyce nie zawsze zajmuje należne jej miejsce, że niektóre ogniwa organizacyjne turystyki spłycają działalność w tym względzie, że przez niewłaściwą działalność nieodpowiedzialnych osób podejmujących się organizowania turystyki — jej uprawianie nie przynosi zamierzonych skutków.

Nieumiejętne programowanie wycieczek, nieuwzględniające konieczności sharmonizowania trasy wycieczki z czasem jej trwania, z zainteresowaniami uczestników, nie zapewniające zaspokajanie zasadniczych potrzeb uczestników, jak przewodnik, noclegi i wyżywienie — stanowi działanie niedojrzałe, niwelujące nawet niekiedy korzyści, jakie wycieczka mogła przynieść.

Takie same skutki przynosi nieprzestrzeganie podstawowych zasad kultury uprawiania turystyki, jak wyposażenie w odpowiedni sprzęt i ubiór turystyczny, higieny, odżywiania.

Zdarza się wciąż jeszcze, że niektórzy pseudo-turyści w swej nieświadomości niszczą przyrodę, zaśmiecają miejsca swego pobytu — zmniejszając w ten sposób i tak już ograniczone możliwości wypoczywania.

W wielu urządzeniach noclegowych i gastronomicznych nie przestrzega się podstawowych zasad czystości i estetyki, obowiązujących przepisów sanitarnych. Ogólnokrajową bolączką jest brak porządnie prowadzonych urządzeń sanitarnych a zwłaszcza publicznych szaletów. Niektórzy uczestnicy wycieczek wyjeżdżających za granicę w czasie wyjazdu uprawiają nielegalny handel, naruszający zasady określone przez politykę celną naszego państwa.

3. Do przyczyn powodujących występowanie wymienionych mankamentów należy głównie:
— ciągle niewystarczający w stosunku do potrzeb ruchu turystycznego stan kadry turystycznej jak i odpowiednich materiałów informacyjnych, a zwłaszcza instrukcyjnych z zakresu metodyki wycieczkowania,
— ciągle szwankujący system akwizycji na wycieczki zagraniczne (niedostateczne uwzględnianie akwizycji środowiskowej) i nie dość energiczne wyciąganie konsekwencji wobec osób zamieniających imprezy turystyczne w nielegalny proceder handlowy,
— zbyt słabe reagowanie kierowników wycieczek na fakty jaskrawo niestosownego zachowania się turystów zarówno w kraju jak i zagranicą.

III. PODSTAWOWE KIERUNKI I ŚRODKI DZIAŁANIA ZMIERZAJĄCE DO PODNIESIENIA ZNACZENIA TURYSTYKI, JAKO CZYNNIKA ODDZIAŁYWANIA SPOŁECZNO-WYCHOWAWCZEGO

1. W długofalowej realizacji zadania rozszerzenia zasięgu środowiskowego turystyki należy konsekwentnie przyciągać do uprawiania turystyki coraz szersze kręgi robotników zwłaszcza wielkich zakładów przemysłowych, a to przez:
— organizowanie imprez t.zw. wypoczynku świątecznego z zapewnieniem odpowiedniego programu,
— popieranie dalszych wycieczek krajoznawczych przez zakładanie i ożywienie działalności kół PTTK w zakładach pracy.

Obok środowiska robotniczego, nad którego turystycznym wychowania pracują związki zawodowe oraz PTTK, coraz ważniejszą rolę odgrywać powinien rozwój turystyki wiejskiej. Duże znaczenie dla rozwoju tej dziedziny turystyki wynika z faktu, że odbywać się ona może głównie w t.zw. martwych okresach, kiedy poszczególne obiekty bazy noclegowej stoją niewykorzystane.

W celu stworzenia w turystyce wiejskiej lepszych warunków rozwoju należy:
— rozszerzyć akcję wyjazdów świątecznych dla ludności wiejskiej do miast połączonej ze zwiedzaniem miast, zabytków i zakładów pracy oraz z programem kulturalnym,
— organizować w szerokim zakresie akcję wczasów pobytowych w miastach — ośrodkach kultury i przemysłu (wczasy w mieście) w OKRESIE PRZEDSEZONOWYM I POSEZONOWYM,
— uatrakcyjniać wycieczki organizowane dla ludności wiejskiej stosując głównie przyjęte w tym środowisku formy (kuligi, konkursy, tory przeszkód, kiermasze itp.),
— szkolić nowe kadry organizatorów wycieczek dla wsi, spowodować udział instruktorów wiejskich w kursach dla terenowych przewodników turystycznych.

Głównym realizatorem tych zadań winny być — przy zachowaniu koordynacyjnej roli PKKFiT, sekcje turystyczne LZS, Spółdzielnia Turyst.-Wypoczynkowa „Gromada" oraz Komisje Turystyki Wiejskiej przy współpracy PTTK — głównie w zakresie wykorzystania potencjału obsługowego.

2. Uwzględniając istotną rolę wychowawczą turystyki wśród młodzieży szkolnej, należy zabezpieczyć pełną współpracę GKKFiT i Ministerstwa Oświaty w tej dziedzinie. Szczególnie istotnym zadaniem dla GKKFiT jest rozszerzenie w miarę posiadanych możliwości pomocy dla Polskiego Towarzystwa Schronisk Młodzieżowych. Podstawową rolę organizacyjną odgrywać winny szkolne koła krajoznawczo-turystyczne, a treścią ich pracy winna być realizacja przyjętego 5 maja 1962 r. programu szkolnego ruchu krajoznawczo-turystycznego wysuwającego jako podstawowe zadania:
— poznawanie kraju i zdobywanie wiedzy,
— wypełnianie użytecznych społecznie prac w czasie wędrówek turystycznych,
— służbę polskiej nauce i kulturze,
— opiekę nad przyrodą,
— poznawanie życia innych narodów,
— dbałość o zdrowie, sprawność i tężyznę fizyczną, wzmaganie radości życia.

3. Pogłębienie roli turystyki jako czynnika oddziaływania ideowo-wychowawczego wymaga kontynuacji wysiłków nad rozszerzeniem treści krajoznawstwa poprzez umiejętne kojarzenie propagandy przeszłości i współczesności, a także interpretacji przeszłości w sposób materialistyczny.

W konkretyzacji tego zadania konieczne jest uwzględnienie w ramach wycieczek walorów krajoznawczych i zabytków regionu, jak też budownictwa gospodarczego i kulturalnego. W pełni wykorzystując możliwości stworzone przez Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów Nr 14 z dnia 24.II.1962 r. należy wprowadzić do pro-

gramów wycieczek organizowanych zarówno przez zakłady pracy, jak też szkoły i organizacje prowadzące działalność turystyczną — stałe zwiedzanie zakładów pracy oraz budowli socjalizmu oraz upowszechnić zainicjowaną akcję szkolenia kandydatów na przewodników zakładowych i nadawania im uprawnień państwowych.

4. W dążeniu do podniesienia poziomu kultury uprawiania turystyki należy zwłaszcza:

— usprawnić programowanie i organizacyjne przygotowanie wycieczek zarówno w sensie ustalania marszrut, jak i technicznego wyposażenia (ubiór i sprzęt) oraz przestrzeganie higieny żywienia,

— doprowadzić do końca prace nad systemem tras turystycznych w Polsce, opracować wzorcowe opisy tras, których elementem winien być tekst zawierający wymagane tezy interpretacji przewodnickiej, wprowadzić turystyczne oznakowania tych tras,

— zapewnić wydanie materiałów dotyczących metodyki wycieczkowania i poradnictwa turystycznego,

— w trybie propagandowym i administracyjnych przeciwdziałać niszczeniu przyrody i zabytków, zaśmiecaniu miejsc wypoczywania,

— w sposób konsekwentny i zdecydowany podnosić poziom estetyczny urządzeń turystycznych i miejscowości turystycznych, egzekwować obowiązujące przepisy sanitarne, zwalczać hałas w miejscowościach turystycznych, przeprowadzić szeroko zakrojoną akcję należytego wyposażenia i prowadzenia urządzeń sanitarnych w miejscowościach turystycznych, zwłaszcza szaletów. Kontynuować w tym celu konkursy na najlepszą miejscowość turystyczną,

— ogłosić rok 1964 rokiem kultury turystyki przygotowując organizacyjnie jego prawidłowe przeprowadzenie.

5. W odniesieniu do turystyki zagranicznej baczniejszą niż dotąd uwagę zwrócić należy na sprawy właściwego doboru kandydatów na wycieczki (nabór środowiskowy), odpowiedniego przygotowania programu i dopilnowania jego przestrzegania za granicą przez uczestników wycieczek.

Należy usprawnić działanie systemu eliminowania z przyszłych wyjazdów zagranicznych uczestników wykorzystujących wyjazdy turystyczne do celów handlowych. Dla opracowania konkretnego programu działania konieczne jest powołanie specjalnego zespołu Rady Turystyki GKKFiT.

W zakresie recepcji turystów z krajów obozu socjalistycznego należy w maksymalnym stopniu dostosować trasy i programy pobytu w Polsce do indywidualnych życzeń kontrahentów.

Należy w kontynuacji dotychczasowych prac w dalszym ciągu rozszerzyć obszary konwencji turystycznej z CSRS, doprowadzając do objęcia nią w konsekwencji obu obszarów państwowych.

6. W zakresie wydawnictw na użytek krajowy nadać prioritet wydawnictwom popularyzującym tereny niedostatecznie frekwentowane i leżące na centralnych trasach turystycznych, a także małych tanich broszurek regionalnych, głównie dla potrzeb młodzieży. Należy dbać o podniesienie poziomu graficznego i zwiększenie nakładów wydawnictw turystycznych, popierać inicjatywy terenowe w tym zakresie.

7. Produkcję filmową na użytek wewnętrzny należy kierować tematycznie na posiadające warunki recepcji turystycznej a niedostatecznie wykorzystane regiony kraju, realizować filmy instruktażowo-szkoleniowe dotyczące techniki i kultury wycieczkowania oraz obsługi turysty.

8. Wobec braku koordynacji i kompleksowości w zakresie informacji turystycznej prowadzonej jedynie wyrywkowo przez poszczególne organizacje i przedsiębiorstwa turystyczne zachodzi potrzeba opracowania generalnych założeń i jednolitego systemu metodycznej działalności usługowo-informacyjnej, uwzględniając przy tym:

a) oparcie tego systemu o działalność terenowych rad narodowych,

b) utworzenie przy GKKFiT Centralnego Ośrodka Informacji Turystycznej oraz ośrodków wojewódzkich.

9. Jednym z najistotniejszych czynników ideowo-wychowawczych oddziaływania poprzez turystykę jest praca i postawa interpretatorów rzeczywistości — przewodników turystycznych. W celu podniesienia poziomu ich pracy — ciągle jeszcze nie pozbawionej poważnych braków — należy w pełni wykorzystać wszystkie możliwości stworzone przez zarządzenie o przewodnikach. W szczególności należy systematycznie przeprowadzać doszkalanie istniejącej już kadry przewodników. Wobec zarysowującego się braku odpowiedniej kadry przewodników koniecznym jest przeszkolenie co najmniej 2.000 kandydatów na przewodników z terenu całej Polski (w szczególności miejskich po Warszawie i Krakowie). Przeszkolenie to winno odbyć się na podstawie jednolitego ramowego programu zatwierdzonego przez GKKFiT. Należy duże znaczenie przywiązać do pracy pilotów zagranicznych, dążąc do stałego podnoszenia ich poziomu ideologicznego, fachowego i kulturalnego zgodnie z odpowiednimi wymaganiami zarządzenia Przewodniczącego GKKFiT w tej sprawie.

10. Należy konsekwentnie dążyć do podniesienia rangi społecznej pracy w turystyce, zapewniając jej właściwe honorowanie przez zakłady pracy i instytucje, nadawać odznaczenia „Zasłużony Działacz Turystyki“ tylko ludziom, których zasługi dla dobra turystyki są szerzej znane i uznawane.

11. Istotnym elementem właściwego oddziaływania wychowawczego turystyki jest właściwy poziom kadr zatrudnionych w tej dziedzinie.

Konieczne jest w związku z tym pełne i konsekwentne wprowadzenie w życie zatwierdzonego przez Prezydium GKKFiT kompleksowego planu szkolenia kadr obsługi turystycznej, przewidującego:

a) wprowadzenie systemu kursów szkoleniowych PTE, zapewniających możliwości uzupełnienia kwalifikacji przez już zatrudnioną kadrę w zakresie hotelarstwa i obsługi podróżniczej,

b) objęcie opieką i zabezpieczenie programu szkolenia istniejących szkół hotelarskich i innych,

c) studia w specjalistycznych szkołach za granicą, połączone z przyznawaniem odpowiednich stypendiów państwowych, konsekwentnym uzupełnieniem tego programu winien być długofalowy system praktyk i studiów zagranicznych oraz plan zapraszania fachowych konsultantów z zagranicy.

12. Społeczno-wychowawcza rola turystyki powinna stanowić przedmiot systematycznych prac badawczych. W tym celu należy zwrócić się o szczegółowe opracowanie tej tematyki do pracowników naukowych z zakresu socjologii, pedagogiki i psychologii.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) **Włodzimierz Reczek**

57

UCHWAŁA Nr 3

GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

w składzie Podkomitetu Turystyki z dnia 9.XI.1962 r.

w sprawie oceny sezonu roku 1962 oraz wytycznych w zakresie organizacji i obsługi ruchu turystycznego w r. 1963

Podkomitet Turystyki GKKFiT po wysłuchaniu referatu Przewodniczącego Głównego Komitetu postanawia przyjąć zawarte w nim sformułowania jako wstępną ocenę sezonu turystycznego r. 1962 oraz jako wytyczne w zakresie organizacji i obsługi ruchu turystycznego na rok 1963.

W szczególności Podkomitet Turystyki GKKFiT działając w trybie § 1 ust. 3 p. 2, 3, 4 — Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami, postanawia:

1. Uznać za podstawowe kierunki działania w roku 1963 w zakresie organizacji i obsługi ruchu turystycznego:

a) w dziedzinie ruchu zagranicznego:

— zwiększenie wpływów dewizowych z turystyki przyjazdowej z krajów strefy pozarublowej przez znaczne usprawnienie akwizycji zwłaszcza na rynkach: angielskim, francuskim, skandynawskim i amerykańskim; łączy się to z koniecznością znacznego ulepszenia organizacji pracy i metod działania polskich organizacji turystycznych pracujących za granicą i ich współpracy z miejscowymi organizacjami społecznymi, młodzieżowymi, zawodowymi oraz władzami turystycznymi,

— usprawnienie akwizycji na wyjazdy zagraniczne i obsługi grup polskich turystów za granicą,

— znaczne podniesienie poziomu recepcji turystów zagranicznych w Polsce;

b) w dziedzinie ruchu krajowego:

— dalsze pogłębienie wychowawczego oddziaływania turystyki zgodnie z uchwałą Podkomitetu Turystyki w tej sprawie, przy zażądaniu przedłożenia przez poszczególnych organizatorów turystyki konkretnego planu działania w 1963 r.

— podnoszenie poziomu obsługi turystycznej — zwłaszcza przez systematyczne podnoszenie kwalifikacji kadr obsługi,

— deglomerację ruchu i rozszerzenie sezonu turystycznego zgodnie z zatwierdzonym szczegółowym programem działania,

— dalszą aktywizację działalności rad narodowych w zakresie turystyki, zgodnie z projektem wytycznych Urzędu Rady Ministrów w tej sprawie.

2. Ustalić podstawowe zadania dla głównych społecznych organizatorów ruchu turystycznego, jak następuje:

a) P.T.T.K.:

— umocnienie systemu zwiedzania zakładów pracy,

— zwiększenie liczby i podniesienie poziomu pracy przewodników,

— nasilenie akcji szkolenia organizatorów turystyki w zakładach pracy,

— usprawnienie opieki nad szlakami lądowymi,

— dalsze usprawnienie pracy GOPR-u,

— poprawa poziomu obsługi w schroniskach turystycznych i domach turysty, podniesienie standartu ich wyposażenia, oraz podkreślenie ich roli jako propagatora wartości turystyczno-krajoznawczej regionu,

— znaczne usprawnienie pracy wypożyczalni sprzętu turystycznego,

— kierowanie masowych imprez turystycznych w regiony niewykorzystane i organizowanie tych imprez w terminach poza głównym sezonem,

— umocnienie pozycji PTTK w AIT.

b) P.T.S.M.:

— opracowanie regulaminu komitetów opiekuńczych schronisk młodzieżowych i rozwój sieci tych komitetów,

— podniesienie poziomu obsługi w schroniskach i standartu ich wyposażenia,

— wykorzystanie międzynarodowych kontaktów dla zwiększenia akwizycji z zagranicy.

c) L.Z.S.:

— organizacja dalszych sekcji turystycznych przy LZS w szczególności motorowych i kolarskich,

— organizacja różnych form turystyki do miast z wykorzystaniem obsługowego potencjału „Gromady", PTTK i biur turystycznych rad narodowych,

— podejmowanie przez sekcje turystyczne LZS opieki nad przystosowaniem swojej wsi do recepcji turystycznej,

— szkolenie kadr organizatorów turystyki na wsi.

d) P. Zw. Motorowy:

— rozwinięcie szerszej działalności turystycznej,

— umocnienie roli koordynatora PZMot. w turystyce motorowej,

— opieka nad drogowymi trasami turystycznymi a zwłaszcza podjęcie akcji turystycznego oznakowania tras motorowych,

— wzmożenie akwizycji motorowych turystów zagranicznych przez udział w organizacjach międzyokresowych oraz reklamę w narodowych automobilklubach,

— zainicjowanie i rozszerzenie lotnych usług dla turystów motorowych.

e) Komisje turystyczne związków sportowych:

— rozszerzenie działalności turystycznych sekcji w klubach,

— przeciwdziałanie organizacji imprez w okresie szczytów i miejscach szczególnej koncentracji ruchu,
— szkolenie kadr instruktorskich.

3. Ustalić podstawowe zadania dla biur podróży oraz przedsiębiorstw obsługi turystycznej, jak następuje:

a) Polskie Biuro Podróży „Orbis":
— opracowanie i szybkie wprowadzenie lepszych metod współpracy z kontrahentami zagranicznymi, zmierzających do zaktywizowania działalności akwizycyjnej na rynkach zagranicznej strefy pozarublowej,
— rozszerzenie wachlarza usług pod względem kategorii cen, tras i programów (niższe ceny),
— pełne wykorzystanie możliwości zniżek na przeloty do Polski, wynikających z taryfy lotniczej (IT i „block off"),
— szersze stosowanie wynajmu bazy obcej na potrzeby recepcji zagranicznej (uzdrowiska, pensjonaty, FWP i campingi),
— usprawnienie pracy biura m.in. przez uproszczenie struktury organizacyjnej,
— lepsze docieranie do klientów zagranicznych przebywających w Polsce z ofertami świadczenia usług, w tym m. innymi do marynarzy statków obcych bander znajdujących się w naszych portach,
— podniesienie poziomu obsługi wycieczek młodzieży szkolnej,
— ściślejsze przestrzeganie realizacji umownych świadczeń dla turystów polskich za granicą.

b) Sports - Tourist:
— aktywizacje reklamy i akwizycji za granicą w powiązaniu z imprezami sportowymi (wycieczki kibiców sportowych),
— usunięcie braków w obsłudze turystyki zagranicznej przy korzystaniu z bazy obcej oraz usunięcie niedociągnięć w organizacji turystyki wyjazdowej.

c) BZT — PTTK:
— konieczność radykalnej poprawy wewnętrznej organizacji i pracy biura w obsłudze ruchu zagranicznego,
— konieczność rozszerzenia udziału imprez turystyki kwalifikowanej, zarówno w turystyce przyjazdowej jak i wyjazdowej (również camping).

d) BZT Młodzieży:
— usprawnienie organizacji recepcji dla turystyki zagranicznej i uatrakcyjnienie programów wycieczek,
— przestrzeganie profilu środowiskowego przy wycieczkach wyjazdowych,
— ściślejsze przestrzeganie przepisów dewizowo-finansowych w realizacji turystyki zagranicznej.

e) BWPiT ZSP:
— wzmożenie akcji reklamy środowiskowej za granicą (zwłaszcza w Anglii i USA),
— ściślejsze przestrzeganie przepisów dewizowo-finansowych w relacji turystyki zagranicznej.

f) BTZ Sp. „Turysta":
— konieczność oparcia recepcji turystyki krajowej i zagranicznej o własną bazę noclegowo-żywieniową, jako czynnik warunkujący dalszy rozwój działalności turystycznej,
— zdecydowane wyeliminowanie zjawiska niedotrzymywania warunków umowy w zakresie bazy i obsługi turystyki przyjazdowej,
— usprawnienie organizacji w zakresie turystyki wyjazdowej.

g) Spółdz. Turyst.-Wypoczynkowa „Gromada":
— starania o rozbudowę własnej bazy noclegowej,
— zacieśnienie współdziałania z LZS,
— znaczna aktywizacja wycieczek ludności wiejskiej do miast, zwłaszcza w okresie jesienno-zimowym.

h) Przedsiębiorstwa Turystyczne i zakłady budżetowe rad narodowych:
— aktywizacja turystyczna swego terenu,
— podnoszenie poziomu usług i kwalifikacji kadr.

Wszystkie biura w zakresie ruchu krajowego: konieczność przestrzegania określonych zakresów działania i przeciwdziałania tendencjom niezdrowej konkurencji, usprawnienie informacji turystycznej, rozwinięcie akcji nasilenia organizacji wycieczek turystycznych w okresie jesień, zima, wiosna; zwiększenie udziału biur podróży w organizacji wycieczek a zwłaszcza ich recepcji.

4. Ustalić jako podstawowe zalecenie dla rad narodowych — terenowych komitetów kultury fizycznej i turystyki coraz pełniejszą realizację ich statutowych uprawnień w zakresie koordynacji i nadzoru a w szczególności:
— przygotowanie i zatwierdzenie planu przygotowań do sezonu 1963 r. ze szczególnym uwzględnieniem organizacji wynajmu kwater prywatnych, zwiedzania zakładów pracy i konkursów na najlepiej przygotowaną miejscowość,
— systematyczną kontrolę przebiegu sezonu,
— prawidłową działalność komisji transportu,
— realizację na swoim terenie zadań związanych z deglomeracją ruchu (zarządzenie o zjazdach, kalendarze imprez, regionalny system tras turystycznych),
— zorganizowanie i nadzór nad wojewódzką siecią informacji turystycznej,
— nadzór nad wycinkowymi planami szkolenia i dokształcania kadry turystycznej,
— organizacja imprez kulturalno-rozrywkowych w sezonie turystycznym.

5. Wnioskować pod adresem poszczególnych resortów:
— do Ministerstwa Spraw Zagranicznych o:
a) poruszanie problematyki turystycznej na zjazdach konsularnych,
b) dalsze rozszerzanie konwencji w CSRS;
— do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o:
a) usprawnienie odpraw granicznych (WOP),
b) dalsze uproszczenia w rejestracji cudzoziemców szczególnie w ruchu campingowym;
— do Ministerstwa Żeglugi o:
a) załatwienie sprawy promu Ystad — Świnoujście,
b) współpracę placówek zagranicznych linii żeglugowych w turystycznej akwizycji i informacji,
c) uzgadnianie z GKKFiT projektów rozkładów rejsów i taryf przewozowych w ruchu pasażerskim żeglugi przybrzeżnej i śródlądowej;
— do Ministerstwo Handlu Wewnętrznego o:
a) kontynuowanie pracy komisji międzyresortowej do spraw gastronomii w miejscowościach turystycznych,

b) dalsza rozbudowa sieci detalicznej i gastronomicznej w miejscowościach turystycznych a zwłaszcza gospód turystycznych, barów szybkiej obsługi, ruchomych punktów sprzedaży i kawiarni,

c) kontynuacja inwestycji piekarniczych w woj. szczecińskim i olsztyńskim,

d) usprawnianie zaopatrzenia ośrodków wypoczynku świątecznego,

e) rozważenie możliwości organizowania przez jednostki handlu wypożyczalni sprzętu turystycznego na terenie miejscowości wypoczynkowo-turystycznych,

f) kontynuowanie pogotowia aprowizacyjnego,

g) wprowadzenie „minimum asortymentowego" w miejscowościach turystycznych,

h) wprowadzenie sprzedaży półfabrykatów (wrzątek, gorące mleko) wyrobów garmażeryjnych oraz rozszerzenie sprzedaży samoobsługowej w zakładach gastronomicznych na terenie miejscowości turystycznych,

i) podjęcie wspólnie z GKKFiT zabiegów o zabezpieczenie energii elektrycznej w miejscowościach wypoczynkowych i turystycznych.

— do Ministerstwa Komunikacji o:

a) powołanie, współ z GKKFiT, międzyresortowej komisji transportowej obsługi turystyki,

b) zabezpieczenie zniżek dla grupowych przewozów turystycznych w ruchu zagranicznym,

c) zmodyfikowanie, według propozycji GKKFiT, systemu zniżek w turystyce krajowej pod kątem deglomeracji ruchu turystycznego oraz dalsze powiększenie ilości relacji tzw. weekendowych, oraz polepszenie warunków podróży koleją zwłaszcza wycieczek młodzieży szkolnej,

d) usprawnienie (punktualność, stan techniczny wagonów, zabezpieczenie taboru awaryjnego) przejazdów pociągów turystycznych przez teren CSRS, WRL, RPL i Bułgarii w ramach umów z zarządami kolei KDL,

e) współdziałanie z GKKFiT w wysiłkach nad ilościową i jakościową poprawą taboru autobusowego na użytek turystyki oraz nad zapewnieniem mu odpowiedniego zaplecza technicznego,

f) poszerzenie zakresu usługi PLL „LOT" na rzecz turystyki oraz podniesienie ich poziomu;

— do Ministerstwa Kultury i Sztuki o:

a) zabezpieczenie realizacji planu wydawnictw turystycznych na zagranicę,

b) opracowanie (współ z GKKFiT) i realizację planu obsługi imprezowo-rozrywkowej ruchu turystycznego, oraz rozważenie możliwości powołania stałej międzyresortowej komisji w tym zakresie działania,

c) unormowanie udostępnienia muzeów dla turystów w okresie wakacyjnym;

— do Ministerstwa Oświaty o:

a) umożliwienie udzielenia stypendiów uczniom szkół hotelarskich po maturze,

b) opracowanie współ z GKKFiT planu praktyk wakacyjnych uczniów i nauczycieli szkół hotelarskich (także praktyki zagraniczne),

c) usprawnienie programowania i organizacja wycieczek szkolnych i przeciwdziałanie wycieczkom „dzikim",

d) modyfikację zasad lokalizacji obozów i kolonii pod kątem odciążenia regionów i miejscowości o szczególnej koncentracji ruchu turystycznego,

e) rozważenie możliwości zmiany okresu ferii zimowych.

6. Zwrócić się do Centralnej Rady Związków Zawodowych z wnioskiem o rozważenie możliwości częściowego udostępnienia niektórych obiektów wypoczynkowych (FWP, Związkowych i zakładowych) dla wycieczek turystycznych.

7. Uznać za podstawowe zadania poszczególnych komórek GKKFiT koordynację wszystkich omówionych zadań a ponadto:

a) wprowadzenie w życie jednolitego systemu informacji turystycznej,

b) zakończenie prac nad systemem tras turystycznych,

c) kontynuację rejestracji ruchu i badań ankietowych,

d) bezpośredni udział w propagandzie przyjazdów do Polski przez:

— akcję wydawniczą,

— zapraszanie wycieczek dziennikarskich i biur podróży do Polski,

— akcję ogłoszeń w czasopismach (główne nasilenie w roku 1963 rynek angielski, francuski i skandynawski),

e) zawarcie umowy konwencyjnej z NRD,

f) sukcesywną realizację wieloletniego planu szkolenia, a to przez:

— współpracę z kursami PTE w Krakowie i Wrocławiu oraz katedrą turystyki na AWF,

— realizację systemu stypendialnego,

g) kontynuowanie działalności na arenie międzynarodowej (UIOOT).

58.

ZARZĄDZENIE Nr 218

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i TURYSTYKI

z dnia 14 grudnia 1962 r.

zmieniające zarządzenie nr 165 z dnia 25 września 1962 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Hotel Orbis Bristol" Warszawa, Krakowskie Przedmieście 42/44 oraz przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Hotel Orbis — Europejski" w budowie" Warszawa, Krakowskie Przedmieście 13.

§ 1.

W zarządzeniu nr 165 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 25 września 1962 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Hotel Orbis Bristol" Warszawa, Krakowskie Przedmieście 42/44 oraz przedsiębiorstwa państwowego pod

nazwą „«Hotel Orbis-Europejski» w budowie" Warszawa, Krakowskie Przedmieście 13 (Dz. Urz. Nr 10, poz. 46) — § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Połączone Przedsiębiorstwa prowadzone będą pod nazwą «Przedsiębiorstwo Państwowe, Hotele Orbis-Bristol i Europejski» w Warszawie, Krakowskie Przedmieście 13".

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) **Włodzimierz Reczek**

59.

ZARZĄDZENIE Nr 222

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 19 grudnia 1962 r.

w sprawie prac sprawozdawczo-statystycznych w resorcie kultury fizycznej i turystyki.

Na podstawie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. Nr 38, poz. 224) w związku z art. 13 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o organizacji statystyki państwowej (Dz. U. Nr 10, poz. 47) oraz zarządzeniem nr 58 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie zakresu i trybu współdziałania Głównego Urzędu Statystycznego z zainteresowanymi organami administracji państwowej w usprawnieniu sprawozdawczości, a w szczególności w opracowaniu wzorcowej dokumentacji stosowanej w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M. P. Nr 49, poz. 240) — zarządza się, co następuje:

§ 1.

Komórki organizacyjne Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz instytucje i organizacje podporządkowane GKKFiT oraz podlegające jego nadzorowi mogą prowadzić prace sprawozdawczo-statystyczne wyłącznie na formularzach ustalonych bądź zatwierdzonych przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 2.

Zobowiązuje się Departament Organizacyjny GKKFiT do koordynacji prac sprawozdawczo-statystycznych organizowanych i prowadzonych przez jednostki organizacyjne określone w § 1 zarządzenia.

§ 3.

Zatwierdza się „Instrukcję w sprawie trybu zatwierdzania prac sprawozdawczo-statystycznych w resorcie kultury fizycznej i turystyki" w brzmieniu stanowiącym załącznik do zarządzenia.

§ 4.

Traci moc zarządzenie nr 94 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 23 czerwca 1953 r. w sprawie prowadzenia prac sprawozdawczo-statystycznych w Głównym Komitecie Kultury Fizycznej i terenowych komitetach kultury fizycznej.

§ 5.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) **Włodzimierz Reczek**

Załącznik do zarządzenia nr 222 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 19 grudnia 1962 r. (poz. 59).

INSTRUKCJA

w sprawie trybu zatwierdzania prac sprawozdawczo-statystycznych w resorcie kultury fizycznej i turystyki.

§ 1.

Instrukcja ustala tryb zatwierdzania projektów formularzy i instrukcji sprawozdawczo-statystycznych opracowywanych w niezbędnym zakresie dla potrzeb własnej działalności przez:

1) komórki organizacyjne Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki,
2) centralne instytucje i organizacje podporządkowane Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki oraz podlegającej jego nadzorowi

— zwane w dalszym ciągu „jednostkami organizacyjnymi".

§ 2.

1. Przez prace sprawozdawczo-statystyczne, podlegające zatwierdzeniu należy rozumieć wszelkie zestawienia liczbowe, sporządzane jednorazowo lub okresowo dla celów statystycznych lub operatywnej kontroli działalności, przekazywane przez jednostkę organizacyjną na zewnątrz do władzy nadrzędnej lub innym władzom, urzędom, instytucjom i organizacjom zarówno w formie wypełnionych sprawozdań, ankiet, raportów, informacji jak i telegraficznie czy telefonicznie.
2. Nie podlegają zgłoszeniu i zatwierdzeniu zestawienia liczbowe jednorazowe, sporządzane na żądanie władzy nadrzędnej lub uprawnionych organów kontroli w toku przeprowadzenia inspekcji lub kontroli.

§ 3.

Komórki organizacyjne Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki składają projekty formularzy instrukcji sprawozdawczości statystycznej do Departamentu Organizacyjne Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w terminie do dnia 1 października każdego roku. Departament Organizacyjny Głównego Komitetu Kultury Fi-

zycznej i Turystyki przygotowuje wystąpienie Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki do Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie zatwierdzenia tych projektów.

§ 4.

Centralne instytucje i organizacje podporządkowane Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki oraz podlegające jego nadzorowi (np.: Polskie Biuro Podróży „Orbis", Zjednoczenie Przemysłu Sprzętu Sportowego, polskie związki sportowe, zrzeszenia i federacje sportowe, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze) przesyłają projekty formularzy i instrukcji sprawozdawczości statystycznej:

1) do w'aściwych komórek organizacyjnych (departamentów) Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki celem zaopiniowania, a następnie
2) wraz z opinią przedkładają je Głównemu Urzędowi Statystycznemu do zatwierdzenia.

§ 5.

Wnioski o zatwierdzenie projektów formularzy i instrukcji powinny zawierać:

1) uzasadnienie celowości podjęcia prac sprawozdawczo-statystycznych,
2) wzory formularzy sprawozdawczo-statystycznych,
3) wzory formularzy lub opis dokumentów ewidencji podstawowej zawierających dane liczbowe niezbędne do sporządzenia sprawozdań statystycznych objętych wnioskiem (np. karty robocze, listy płac, protokoły zawodów, dziennik sekcji itp.),
4) instrukcję wyjaśniającą sposób wypełniania formularzy sprawozdań statystycznych oraz sposób, tryb, terminy i rozdzielnik przesyłania tych sprawozdań,
5) wzory opracowań zbiorczych danych statystycznych lub sprawozdawczości sporządzanej przez jednostki uczestniczące w jej obiegu, wymienione w rozdzielniku, oraz terminy sporządzania opracowań.

§ 6.

Wnioski, o których mowa w § 5, dotyczące sprawozdań statystycznych zawierających dane finansowe, powinny być przed ich zaopiniowaniem uzgodnione z Ministerstwem Finansów.

§ 7.

Na jednostce organizacyjnej będącej wnioskodawcą ciąży obowiązek zaopatrzenia jednostek sprawozdawczych w instrukcje i formularze w ilości niezbędnej do sporządzania sprawozdań i wtórników przez cały czas trwania obowiązku sprawozdawczego. Obciążenie podległych jednostek obowiązkiem sporządzenia formularzy jest niedopuszczalne.

§ 8.

Przy opracowywaniu wniosków należy poddać szczegółowej rewizji dotychczasową wewnętrzną sprawozdawczość statystyczną, jak i nowe projekty w celu likwidacji przerostów w tym zakresie.

§ 9.

O każdym stwierdzonym przypadku wprowadzenia sprawozdawczości statystycznej na formularzach i według instrukcji nie zatwierdzonych przez Główny Urząd Statystyczny należy powiadamiać Departament Organizacyjny Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Główny Urząd Statystyczny. Zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o organizacji statystyki państwowej (Dz. U. Nr 10, poz. 47) osoby wprowadzające sprawozdawczość statystyczną na formularzach i według instrukcji nie zatwierdzonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, podlegają karze grzywny do 1000 zł, w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

60.

PISMO OKÓLNE Nr 7

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 19 grudnia 1962 r.

w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa transportu oraz przestrzegania czasu pracy kierowców samochodów osobowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podporządkowanych Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki oraz podlegających jego nadzorowi.

W celu ograniczenia nadmiernego zatrudnienia kierowców samochodów osobowych w godzinach nadliczbowych, zapewnienia im pełniejszego wypoczynku i zwiększenia bezpieczeństwa przewozów oraz w wykonaniu pisma okólnego nr 110 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. zaleca się, co następuje:

1. Ustalenia pisma okólnego dotyczą kierowców prowadzących samochody osobowe funkcyjne „F" i administracyjne „A".
2. Czas pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, określają ogólnie obowiązujące przepisy o czasie pracy w przemyśle i handlu.
3. Dopuszcza się pracę kierowców samochodów osobowych w godzinach nadliczbowych nie przekraczającą jednak dwóch godzin na dobę (łącznie z codzienną obsługą samochodu).
4. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych warunkami zakładu pracy i dobrem służby dopuszcza się przedłużenie czasu pracy kierowców samochodów osobowych ponad normę ustaloną w ust. 3 tak, by czas pracy w godzinach nadliczbowych (wraz z codzienną obsługą samochodu) nie przekraczał 120 godzin miesięcznie (łącznie z pracą w niedziele i święta).
5. Przedłużenie czasu pracy, o którym mowa w ust. 4, może nastąpić tylko za pisemną zgodą kierownika jednostki nadrzędnej.
6. Kierownicy jednostek organizacyjnych podejmą środki zapewniające przestrzeganie ustaleń zawartych w ust. 2—5.
7. Główni księgowi są obowiązani przy sporządzaniu list płac kontrolować czy przestrzegane są postanowienia w

sprawie czasu pracy kierowców i o naruszeniach tych postanowień powiadomić kierownika jednostki organizacyjnej oraz jednostkę nadrzędną.

8. Zobowiązuje się kierowników jednostek organizacyjnych do przeprowadzenia kontroli prawidłowości zaszeregowania kierowców zgodnie z odpowiednimi przepisami załącznika nr 2 do zarządzenia nr 44 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 6 marca 1961 r. w sprawie poprawy organizacji pracy transportu samochodowego oraz zasad wynagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych w jednostkach nadzorowanych przez GKKFiT (Dz. Urz. GKKFiT Nr 2, poz. 9) oraz załącznika nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 października 1960 r. w sprawie zasad wynagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych w jednostkach budżetowych (Monitor Polski Nr 83, poz. 379).
W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zaszeregowaniu kierowców należy podjąć kroki zmierzające do jak najrychlejszego ich usunięcia.

9. Przypomina się jednocześnie o obowiązku przestrzegania przez wszystkie jednostki organizacyjne ustaleń okólnika nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1952 r., w sprawie zasad używania środków lokomocji do przejazdów miejscowych we władzach, urzędach i przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr A-20, poz. 249).

10. Pismo okólne obowiązuje z dniem 1 stycznia 1963 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) Włodzimierz Reczek

KOMUNIKATY

Wykaz ogłoszonych aktów normatywnych wchodzących w zakres działania lub zainteresowania jednostek resortu kultury fizycznej i turystyki.

A. Dziennik Ustaw:

1 rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 22 października 1962 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie Straży Ochrony Przyrody — Nr 59, poz. 286,

2) rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 14 listopada 1962 r. w sprawie zwolnienia niektórych rodzajów statków od obowiązku wpisu do rejestru okrętowego — Nr 60, poz. 294,

3) rozporządzenie Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych — Nr 61, poz. 295.

B. Monitor Polski:

1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 16 października 1962 r. w sprawie zasad współpracy inspektoratów kontrolno-rewizyjnych z organami rewizji finansowo-księgowej w państwowych jednostkach organizacyjnych — Nr 79, poz. 370,

2) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 29 października 1962 r. w sprawie sposobu dokonywania wpisów okresów zatrudnienia do legitymacji ubezpieczeniowych — Nr 80, poz. 373,

3) zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w sprawie uznania za rezerwat przyrody — Nr 81, poz. 380—382,

4) uchwała Rady Ministrów nr 354 z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie lokalizacji ogólnej inwestycji — Nr 82, poz. 385,

5) zarządzenie nr 111 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1962 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia szkół średnich, których studenci (uczniowie) uprawnieni są do korzystania z odroczenia zasadniczej służby wojskowej — Nr 82, poz. 386,

6) zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 21 listopada 1962 r. w sprawie lokalizacji ogólnej inwestycji budowlanych — Nr 82, poz. 387.

Komunikat Redakcji
o zmianie ceny Dziennika Urzędowego GKKFiT

Redakcja zawiadamia, że z dniem 1 stycznia 1963 r. cena 1 egzemplarza Dziennika Urzędowego GKKFiT wynosić będzie 2,50 zł. Całoroczna prenumerata wyniesie 30 zł. Prenumeratorzy, którzy uiścili już opłatę w wysokości 18.— zł, powinni przekazać wyrównanie do wysokości 30.— zł na konto Redakcji Dziennika Urzędowego GKKFiT w NBP — Warszawa, V Oddział Miejski 1529-91/I-514.

Jednocześnie Redakcja zawiadamia, że zgłoszenia oraz wznawiania prenumeraty Dziennika na rok 1963 należy nadsyłać w terminie do dnia 15 stycznia 1963 r. na adres Redakcji — Warszawa, ul. Litewska 2.

Redakcja zwraca uwagę na konieczność dokładnego podawania adresu, a zwłaszcza nazwy ulicy i numeru domu.

Ponieważ Redakcja z przyczyn technicznych nie będzie w stanie zaspokoić indywidualnych odbiorców, apeluje się do organizacji i instytucji o zgłaszanie zbiorowych zamówień prenumeraty dla podległych jednostek w celu szybszego i sprawniejszego dotarcia Dziennika w teren.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego GKKFiT — Warszawa, ul. Litewska 2/8, telefon 8-23-15.

Zamówienia na prenumeratę należy kierować do Redakcji Dziennika Urzędowego — Warszawa, ul. Litewska 2/8. Prenumerata roczna wynosi 18 zł.
Należność za prenumeratę należy wpłacać na konto Redakcji Dziennika Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w NBP — Warszawa, V Oddz. Miejski 1529-91/I-514. Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do redakcji w terminie 10-cio dniowym po otrzymaniu następnego numeru.

Odbiorca:

Opłatę uiszczono gotówką

Cena zeszytu 1,50 zł

Druk. „Gryf". Zam. 1450/2249 — 2000 — H-41.